

Arrest

nr. 253 970 van 4 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN WALLE
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 18 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS .

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN WALLE en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart over de Soedanese nationaliteit te beschikken en te behoren tot de etnie Kafina Al-Goos. U bent geboren op 1 januari 1999 in Kafina, Zuid-Kordofan. U woont voor uw vertrek uit Sudan in Khartoem. U bent ongehuwd en heeft geen kinderen. In Khartoem werkt u o.m. in de bouw en in restaurants.

Wanneer u 12 jaar bent, wilt uw vader dat u zich voegt bij Sharakat al-Shabiya, een verzetsbeweging. Uw vader is een officier in de verzetsbeweging. Omdat u niet bij de verzetsbeweging wil gaan, vertrekt u naar Kadugli. U wilt in Kadugli geld verdienen zodat u naar een ander deel van Sudan kan reizen. Op 6 juni 2011 breekt er echter een conflict uit tussen de regeringstroepen en de verzetsbeweging in Kadugli. U slaagt er na enkele dagen in naar Khartoem te vluchten met een vrachtwagen.

In Khartoem aangekomen verblijft u enige tijd op straat, voor u in Al Shajara terecht komt, waar u onderdak vindt bij R., zijn vrouw S. en hun zoon M..

Eind 2016 trachten leden van uw stam u te rekruteren voor het Sudanese leger. De personen die u trachten in te lijven zijn Sharaf Koa, Abdallah Jag en hun leider Kafi Tajar. Omdat u niet ingaat op hun eis, wordt er gevochten. Wanneer mensen op straat u helpen, loopt u weg. De volgende dag hoort u van Mohammed dat u gezocht wordt en dat mensen in de wijk opgepakt worden. Een week later verlaat u Khartoem. U reist naar Khanja aan de grens met Libië, waar u 4 maanden in een goudmijn werkt voor u naar Libië gaat. U reist via Libië, Italië en Frankrijk naar België, waar u op 27 juli 2018 een verzoek tot internationale bescherming indient.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u geen documenten neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

*Uit een grondige analyse van de huidige situatie in Soedan (zie **COI Focus "Soedan: Huidige situatie in navolging van de militaire coup van 11 april 2019"** dd. 06/09/19; zie ook **COI Focus 'Soedan. Risico bij terugkeer' van 6 februari 2018**, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_soedan_risico_bij_terugkeer_2.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>)) blijkt dat het leger op 11 april 2019 een staatsgreep heeft gepleegd, waarmee het een einde maakt aan het bijna dertig jaar durende regime van president al-Bashir. Een "Transitional Military Council" (TMC) neemt het bestuur over. De coup komt er na maanden van bijna dagelijkse betogingen in het hele land, waarbij de protesten zijn uitgegroeid tot een beweging tegen de zittende president al-Bashir. De "Alliance of Freedom and Change" (AFC), een coalitie van gewapende groepen, politieke partijen en professionele organisaties, is de drijvende kracht achter deze betogingen. De regering beantwoordt deze protesten met geweld. Na de coup voert de TMC het aantal soldaten en het aantal leden van de "Rapid Support Forces" (RSF) op in Khartoem. Bij de betogers maakt het aanvankelijk vreugdegevoel na de coup plaats voor woede, velen zien de militaire coup immers als een verderzetting van het oude regime. Betogers blijven dan ook in grote aantallen aanwezig op de plaats van de sit-in, die reeds op 6 april is gestart, voor het hoofdkwartier van het leger in Khartoem. Er worden gesprekken opgestart tussen de TMC en de AFC en op 14 mei 2019 bereikt men een akkoord over de duur van de transitieperiode en de samenstelling van de wetgevende raad of parlement. De gesprekken struikelen evenwel over de samenstelling van de soevereiniteitsraad die moet toezien op de regering en het parlement tijdens de transitieperiode. Ondertussen vinden verschillende gewelddadige incidenten plaats in Khartoem, overwegend gepleegd door de RSF. Het geweld in de hoofdstad beperkt zich tot de locaties waar betogingen gaande zijn en is gericht tegen personen die rechtstreeks deelnemen aan de sit-in en de protesten in de buurt, of die er onrechtstreeks bij betrokken zijn, zoals personen die economische activiteiten uitvoeren in en rond de locatie van de sit-in. Op 3 juni 2019, middenin de aanhoudende impasse in de gesprekken tussen de TMC en de AFC, worden de betogers op de locatie van de sit-in bloedig uiteengejaagd door mannen in RSF-uniformen. Hierbij vallen er 118 doden en meer dan 700 gewonden. Zowel de Afrikaanse Unie als Ethiopië stuurt hierna een bemiddelaar naar Soedan. Op 30 juni 2019, de door de Afrikaanse Unie vastgelegde deadline voor het overdragen van de macht door de TMC, komen in Khartoem en in andere steden van Soedan duizenden mensen de straat op. Bij deze protesten komen zeker elf mensen om het leven.*

Op 5 juli 2019 bereikt men uiteindelijk een akkoord over de vorming van een soevereine raad met een alternerend leiderschap, die een overgangsperiode zal overzien. De officiële ondertekening van de overeengekomen grondwettelijke verklaring op 17 augustus 2019, betekent de start van deze overgangsperiode die 39 maanden zal duren en die voorziet in de ontbinding van de TMC, de oprichting van een soevereine raad met 11 leden en de aanstelling van een eerste minister en zijn kabinet. De verklaring voorziet tevens in de vorming van een onafhankelijk wetgevende macht gedurende de overgangsperiode, waarvan 67 procent van de zetels aan burgers zullen worden toegewezen.

Het hoofd van de TMC zal de soevereine raad gedurende de eerste 21 maanden van de overgangsperiode leiden, waarna een burger de leiding van de raad zal overnemen voor de resterende achttien maanden. De nieuwe regering zal heel wat uitdagingen de baas moeten, onder meer een balans behouden in de macht van het leger, het beëindigen van de langlopende conflicten en de hervorming van een economie in puin. Interne strubbelingen hebben er bovendien toe geleid dat de gewapende groepen de grondwettelijke verklaring niet hebben ondertekend. Ook in het leger is er verdeeldheid binnen de hoge rangen en wrok omwille van de macht van Hemeti, de nummer twee van de TMC. De grote en gewelddadige incidenten waarvan sprake in Khartoem tijdens en na de militaire coup, blijken echter te zijn gestopt in de maanden juli en augustus 2019. Het type geweld waarvan sprake was tijdens en na de militaire coup, namelijk het hardhandig neerslaan van protesten en demonstraties door de RSF, het leger en de politie, kaderde bovendien niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen dient dan ook te worden geconcludeerd dat een loutere verwijzing naar de algemene situatie en de recente ontwikkelingen in Soedan thans niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging of uw reëel risico op het lijden van ernstige schade in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk. **Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS echter te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent deze vrees voor vervolging of dit reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken.**

U verklaarde te behoren tot de etnie Kafina Al-Goos, een niet-Arabische/Afrikaanse etnie afkomstig uit de regio Two Areas (deelstaten Zuid-Kordofan en Blauwe Nijl).

Wat betreft personen die tot een niet-Arabische/Afrikaanse etnie behoren die afkomstig is uit de Two Areas, dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt - en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd (zie **COI Focus "Soedan: Veiligheidssituatie in de Two Areas/ Situatie in Khartoem van personen afkomstig uit de Two Areas" dd. 22 januari 2019**, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_soedan_veiligheidssituatie_in_de_two_areas_situatie_in_khartoem_van_personen_afkomstig_uit_de_two_areas.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>)) - blijkt dat, hoewel personen van niet-Arabische/Afrikaanse afkomst uit de Two Areas nauwellettender in de gaten worden gehouden door de Soedanese autoriteiten, de meeste bronnen ervan overtuigd zijn dat louter iemands etnische origine geen voldoende reden is om door de Soedanese veiligheidsdiensten lastig gevallen te worden. Ook de Deens-Britse fact-finding-missie concludeert in haar rapport in 2016 dat ze geen specifieke informatie heeft ontvangen die aantoonde dat personen van niet-Arabische/Afrikaanse afkomst uit de Two Areas enkel en alleen om hun etnische afkomst worden vervolgd. Uit deze informatie blijkt ook dat het mogelijk is dat studenten afkomstig uit de Two Areas extra in het oog gehouden worden omdat ze ervan verdacht worden activisten te zijn. Verder benadrukken de meeste bronnen dat politieke activiteiten of vermeende banden met de SPLM/A-N de belangrijkste redenen zijn voor vervolging, en niet de etnische afkomst op zich.

Bijgevolg kan niet gesteld worden dat het loutere feit te behoren tot een niet-Arabische/Afrikaanse etnie afkomstig uit de Two Areas voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van de Vluchtelingenconventie of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. U, die op 12-jarige leeftijd (in 2011) Zuid-Kordofan verlaten heeft en zich in Khartoem gevestigd heeft (notities persoonlijk onderhoud dd. 06/07/2020 (verder notities CGVS 1), p. 4-5) waar u o.m. werkte in de bouw en in restaurants (notities CGVS 1, p. 10) en auto's waste (notities persoonlijk onderhoud dd. 15/10/2020 (verder notities CGVS 2), p. 8 + p. 14), moet uw vrees voor vervolging of uw risico op ernstige schade dus in concreto aantonen.

Er dient na uw gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico

op ernstige schade in het kader van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet bestaat, dit om onderstaande redenen.

U verklaart dat uw vader u wilde rekruteren voor de rebellenbeweging Haraka Shabiya (notities CGVS 1, p. 5) en dat het Soedanese leger u wilde rekruteren omdat u uit het Nuba-gebergte te Zuid-Kordofan afkomstig bent (notities CGVS 1, p. 16 + notities CGVS 2, p. 4-5).

U maakt uw levensomstandigheden in Khartoem zoals u deze schetst voor het CGVS echter niet aannemelijk.

U verklaart in 2011 (notities CGVS 1, p. 4 + notities CGVS 2, p. 5), op 12-jarige leeftijd van Kafina naar Khartoem getrokken te zijn en geen familie te hebben in Khartoem (notities CGVS 1, p. 8-9 + notities CGVS 2, p. 4 + p. 6 + p. 16). U maakt het echter niet aannemelijk dat u geen familie heeft in Khartoem. Immers, hoewel u zo'n 3 à 4 jaar in Khartoem verbleef (notities CGVS 1, p. 4-5), verklaart u uw familie nooit gezocht te hebben omdat het heel ver is van Khartoem naar Zuid-Kordofan en er geen mogelijkheid was om dat te doen (notities CGVS 2, p. 9-12). U verklaart verder dat sommige mensen in de buurt daar familie hebben en soms gebeld worden en dat u hen van tijd tot tijd naar uw familie vroeg. Gevraagd wat u dan aan deze mensen vroeg, verklaart u geen specifieke vragen gesteld te hebben, maar u hoorde hen zeggen dat iemand van het dorp gebeld heeft en dat het goed gaat met iedereen. Gevraagd naar de reden dat u niet gevraagd heeft naar uw familie, verklaart u dat ze normaal over de algemene situatie praten, over alle mensen en dat u niet naar iemand specifiek kan vragen. Nogmaals gevraagd waarom u niet specifiek naar uw familie kan vragen - aangezien u al verklaard had dat vele mensen uw vader kenden (notities CGVS 2, p. 8) -, verklaart u geen goede relatie gehad te hebben met uw vader. Opgemerkt dat u dan toch nog kon vragen naar uw moeder of uw siblings, verklaart u "Normaal praat ik niet met de mensen die deze telefoontjes krijgen, maar ik hoor van de familie bij wie ik woonde dat iemand van het dorp belde." Even later opgemerkt dat u toch kon uitzoeken wie er gebeld werd door iemand van Kafina en dat u dan kon vragen naar uw familie, verklaart u dat S. – de vrouw bij wie u inwoonde - kon praten met de mensen die gebeld werden en dat zij wist over de situatie, waarna u verklaart aan S. gevraagd te hebben of het mogelijk was om te vragen naar uw familie. Gevraagd of zij dat gedaan heeft, verklaart u dat ze u enkele keren zei dat iemand gebeld had en dat het goed ging met hen, maar zonder meer informatie. **Het tast echter de doorleefdheid van uw verklaringen aan dat u niet verder uitzoekt wie contact heeft met bewoners van het dorp Kafina om zo informatie te bekomen over uw eigen familie, die u nochtans verklaart te missen. U legt eveneens tegenstrijdige en inconsistente verklaringen af over uw zoektocht naar informatie over uw familie.** Tijdens uw eerste onderhoud voor het CGVS verklaarde u nog immers dat u niet geprobeerd heeft om contact te leggen met uw ouders omdat er geen goede netwerkverbinding was in Kafina (notities CGVS 1, p. 12).

U verklaart verder voor het CGVS dat uw ouders zich in het **vluchtelingenkamp Etin in Zuid-Sudan** bevinden (notities CGVS 1, p. 10 + notities CGVS 2, p. 10-11). U vernam dit tussen 2013 en 2014, nadat u in de wijk El Hamla toekwam (notities CGVS 2, p. 10-11). Voor de DVZ verklaarde u echter dat ze naar een vluchtelingenkamp in het zuiden zijn getrokken, maar dat u de **naam van het kamp niet weet** (Verklaring DVZ, vraag 13A). U legt inconsistente verklaringen af over de verblijfplaats van uw ouders. Verder dient opgemerkt te worden dat wanneer gesproken wordt over uw ouders, dat u het geregeld over het dorp Kafina in Zuid-Kordofan heeft, hoewel zij beweerdelijk in Etin, Zuid-Sudan, zijn. U verklaart nl. dat u nooit contact kon leggen met uw ouders omdat er geen goede netwerkverbinding is in Kafina (notities CGVS 1, p. 12) en dat u niet naar Kafina kon terugkeren omdat uw vader u niet zou accepteren (notities CGVS 2, p. 4 + p. 17). Dit tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent de verblijfplaats van uw familie en dus dat uw familie zich niet in Khartoem bevindt nog verder aan.

U verklaart dat u in Khartoem inwoonde bij R. en S. en hun drie kinderen (notities CGVS 1, p. 9), gedurende zo'n 3 jaar (notities CGVS 1, p. 5). **Gevraagd naar de volledige namen van R. en S., kent u deze echter niet (notities CGVS 2, p. 8-9). U heeft evenmin enig idee wat R. doet voor werk.** Gevraagd waar jullie met elkaar over spraken, verklaart u daar gewoon te slapen en dat wanneer jullie de kans hadden om te praten, ze vroegen hoeveel u verdiend had. Gevraagd of jullie over geen andere onderwerpen spraken, antwoordt u ontkennend. Pas wanneer de interviewer vraagt of jullie niet over uw familie of jullie stam spraken, verklaart u dat jullie soms wel spraken over Kafina en de mensen van daar en dat u hen soms ook wel vertelde dat u uw familie miste. Verder verklaart u tijdens het eerste onderhoud voor het CGVS dat de **persoon waarbij u woonde 'altijd naar geld vroeg'** (notities CGVS 1, p. 21). **U verklaart verder dat hij 'altijd wachtte als ik terugkwam van het werk om uw zakken te legen.'**

Tijdens het tweede onderhoud verklaart u wederom dat ze u vroegen hoeveel u verdiend had en dat u het eten en de plek moest betalen waar u verbleef (notities CGVS 2, p. 21), maar gevraagd wanneer ze dat zeiden, verklaart u dat het 'meestal' was. Gevraagd of dit op specifieke momenten gebeurde, verklaart u 'Het gebeurde niet elke dag, maar soms als ik terugkwam van het werk.' Eerder tijdens het tweede onderhoud gevraagd naar wat er gebeurt op het einde van de werkdag (notities CGVS 2, p. 15-16), verklaart u bij uw thuiskomst gewoon te gaan slapen en iets te eten, maar legt u geen verklaringen af over de vraag naar geld. U legt tegenstrijdige en inconsistente verklaringen af aangaande het gezin waar u beweerdelijk zo'n 3 jaar bij inwoonde. Uw verklaringen aangaande dit gezin zijn niet doorleefd, wat de geloofwaardigheid van uw profiel als jongere in Khartoem zonder familie nog verder aantast.

Het is eveneens niet aannemelijk dat u met de mensen in de wijk Hamla nooit gesproken heeft over uw stam Kafina Al-Goos (notities CGVS 2, p. 12), hoewel er in uw wijk ook stamleden wonen (notities CGVS 1, p. 22 + notities CGVS 2, p. 12).

Gelet op het voorgaande maakt u uw levensomstandigheden in Khartoem zoals u deze schetst niet aannemelijk. Dit maakt de rekrutering voor het rebellenleger door uw vader niet aannemelijk, aangezien u uw geboortedorp en uw familie beweerdelijk verlaten heeft omwille van deze rekrutering. Dit tast ook de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde poging tot rekrutering door het Sudanese leger reeds op voorhand aan.

Daarenboven kunnen aangaande de rekrutering door het Sudanese leger volgende opmerkingen gemaakt worden.

Aanvankelijk verklaart u **eind 2016** de allereerste keer in contact gekomen te zijn met mensen van het Soedanese leger (notities CGVS 1, p. 15-17). U verklaart verder dat A. en S. u aanspraken, maar dat u weigerde, waarop beiden agressief worden en u beginnen te slaan. Hierop komen **buurtbewoners u helpen, waardoor u kan weglopen**. Gevraagd of u zelf nog een ander contact gehad heeft met iemand van het leger of één van de mannen die u wilden rekruteren, antwoordt u ontkennend. **Gevraagd of eind 2016, toen ze u sloegen, het enige contact was dat u zelf had met die mannen, antwoordt u bevestigend.** Uit uw verklaringen tijdens het tweede onderhoud blijkt echter dat dit niet uw eerste ontmoeting was met deze mannen. U verklaart immers dat u reeds **begin 2016 aangesproken werd door Abdallah** (notities CGVS 2, p. 5), die u uitnodigde om andere Nuba-jongeren te ontmoeten. Later verklaart u echter dat hij u de eerste maal aansprak op het einde van het jaar 2016 (notities CGVS 2, p. 18-20). Bovendien verklaart u tijdens het tweede onderhoud dat u S. de eerste maal ontmoette aan het begin van het jaar 2017. **Gevraagd wanneer u S. en A. de laatste keer gezien heeft, verklaart u dat dit aan het begin van het jaar 2017 was, voor u vertrok. Echter, eerder verklaarde u reeds eind 2016 Khartoem verlaten te hebben** (notities CGVS 1, p. 5), waarna u tot april 2017 aan de grens met Libië verbleef. Omtrent deze – eenmalige – ontmoeting met zowel A. als S. verklaart u tijdens het tweede onderhoud bovendien dat ze u **gewoon lieten wegwandelen zonder dat u verklaart door anderen geholpen te zijn omdat ze met u vochten** (notities CGVS 2, p. 20). U legt tegenstrijdige en inconsistente verklaringen af omtrent uw ontmoeting(en) met A. en S., de twee personen die u trachtten te rekruteren voor het Soedanese leger.

U verklaart dat u van de Nuba-bergen bent en de regio heel goed kent (notities CGVS 2, p. 4 + p. 18) en dat u om deze reden door het Sudanese leger gerekruteerd wordt. **Het is echter niet aannemelijk dat het Sudanese leger in 2016 (notities CGVS 1, p. 15-17 + notities CGVS 2, p. 5) iemand die in 2011, als 12-jarige, naar Khartoem kwam (notities CGVS 1, p. 4 + notities CGVS 2, p. 5) zou trachten te rekruteren omwille van diens kennis over de regio. Het is evenmin aannemelijk dat het leger wetens en willens beroep zou doen op de zoon van iemand in een rebellenleger** (notities CGVS 2, p. 4 + p. 18), die daarenboven 'officier' is in dit rebellenleger (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5 + notities CGVS 1, p. 6).

Het toont daarenboven een groot gebrek aan interesse in de redenen dat u Soedan verlaten heeft dat u sinds 2018 geen pogingen ondernomen heeft om contact te leggen met iemand in Soedan om langs die weg meer te weten te komen over uw situatie in Khartoem en of u nog steeds gezocht wordt (notities CGVS 1, p. 13 + notities CGVS 2, p. 17-18), hoewel u in België in contact komt met andere personen uit Soedan (notities CGVS 1, p. 19).

Gelet op het voorgaande maakt u het niet aannemelijk dat het Sudanese leger u tracht te rekruteren.

U verklaart eveneens dat u **altijd minder betaald** werd dan wat er moest betaald worden (notities CGVS 1, p. 20) en dat u van 's morgens vroeg tot zonsondergang moest werken zonder dat u betaald werd. U legt de reden hiervoor bij uw etnische afkomst. Tijdens het tweede onderhoud verklaart u echter dat de **mensen u soms niet goed betaalden** (notities CGVS 2, p. 14-15) en verklaart u te denken dat dit was **omdat u jong bent**. Ter bevestiging gevraagd dat u alleen denkt dat het omwille van uw leeftijd is, antwoordt u bevestigend, maar ook dat u niets tegen hen kon doen. U verklaarde reeds dat u het zo liet als ze weigerden om uw geld te betalen en dat deze personen ook gewoon verdwenen. Gevraagd wanneer dit de laatste keer in Khartoem gebeurde, verklaart u dat u toen u opgegroeid was wel voorzichtiger werd. Gevraagd dat uit te leggen, verklaart u dat u soms vroeg om **op voorhand betaald te worden en dat dit soms ook gedaan werd**. Daarenboven verklaart u de ene keer dat u **met niemand praat over uw problemen op het werk, om daarna, wanneer gevraagd naar de reden dat u dit niet met uw vriend M. besprak te verklaren dat u er met hem soms wel over sprak**.

Het is bovendien niet aannemelijk dat u, indien u werkgevers durft te vragen om u op voorhand te betalen, dit niet zou doen wanneer u flesjes water verkoopt (notities CGVS 1, p. 21). Gevraagd of u nog andere voorbeelden kon aanhalen van discriminatie, naast het niet betaald worden, verklaart u "(...) heel veel, maar ik kan het me niet herinneren." Het wijst echter op een gebrek aan interesse in de problemen waardoor u beweerdelijk een slecht leven gehad zou hebben dat u ter voorbereiding op uw onderhoud voor het CGVS niet heeft nagedacht over welke problemen u gehad zou hebben zodat u er voorbeelden van kan geven.

Gelet op het voorgaande maakt u het niet aannemelijk dat u een vrees voor vervolging heeft omwille van uw etnische afkomst.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **COI Focus "Soedan: Risico bij terugkeer"** van 6 februari 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_soedan_risico_bij_terugkeer_2.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; **COI Focus "Soedan: Veiligheidssituatie in de Two Areas/Situatie in Khartoem van personen afkomstig uit de Two Areas"** dd. 22 januari 2019), blijkt dat het Britse Upper Tribunal in een zaak van 2016 besliste dat een afgewezen Soedanese verzoeker tot internationale bescherming niet louter op basis van de gedwongen terugkeer of de afwijzing van een verzoek tot internationale bescherming risico loopt op ernstige schade.

Uit deze informatie blijkt ook dat verschillende bronnen bevestigen dat er niet gesteld kan worden dat personen van een niet-Arabische/Afrikaanse etnie afkomstig uit de Two Areas bij hun terugkeer uit het buitenland louter omwille van hun etnische herkomst uit de Two Areas risico lopen op vervolging.

Uit deze informatie blijkt wel dat het feit dat iemand afkomstig is uit de Two Areas de mogelijke interesse van de Soedanese veiligheidsdiensten verhoogt en dat studenten - in het bijzonder uit een conflictgebied zoals de Two Areas - als een ernstige bedreiging worden beschouwd. Ook Soedanese opposanten lopen risico op vervolging bij terugkeer als ze politiek actief zijn in het buitenland.

Terzake wordt er op gewezen dat u niet afkomstig bent uit een conflictgebied in Soedan, aangezien u verklaarde Zuid-Kordofan in 2011 verlaten te hebben en u in Khartoem gevestigd te hebben (notities CGVS 1, p. 4-5).

Gelet op bovenstaande vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofd een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat.

U legt zelf **geen documenten** neer in kader van uw verzoek om internationale bescherming, die uw verklaringen over uw identiteit, reisweg of asielmotieven ondersteunen.

Op basis van artikel 57/5 quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud. Na lezing van de door u gepostuleerde opmerkingen moet opgemerkt worden dat deze louter verklaringen trachten te duiden/nuanceren en extra (weinig relevante) informatie toevoegen, maar niets veranderen aan de essentie en de inhoud van de aangehaalde asielmotieven en bijgevolg geen invloed hebben op bovenstaande argumenten die hebben geleid tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van het subsidiair beschermingsstatuut.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. Het enig middel bestaat uit de volgende aangevoerde schendingen:

*"Schending van artikel 48/3 Vreemdelingenwet en artikel 1 van de Conventie van Genève;
Schending van artikel 48/4 Vreemdelingenwet;
Schending van artikel 3 en 13 EVRM;
Schending van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn;
Schending van artikel 48/6 Vreemdelingenwet;
Schending van de artikelen 2 en 3 Wet Motivering Bestuurshandelingen;
Schending van artikel 62 Vreemdelingenwet;
Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. de zorgvuldigheidsplicht, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel".*

Verzoeker onderbouwt het middel als volgt:

*"Aangezien tegenpartij aangeeft dat het niet aannemelijk is dat de Sudanese leger in 2016 iemand die in 2011, als 12-jarige, naar Khartoem kwam zou trachten te rekruteren omwille van diens kennis over de regio. Dat het voor tegenpartij evenmin aannemelijk dat het leger wetens en willens beroep zou doen op de zoon van iemand in een rebellenleger;
Dat verzoeker ervan overtuigd is dat hij juist in het vizier was van het Sudanese leger omdat zijn vader officier was in de rebellenleger ;
Aangezien men het asielrelaas van mijn cliënt ook moet contextualiseren;
Dat de heer T. met angst en ontzettend veel stress zijn stadje heeft verlaten; Dat hij vreesde voor zijn leven;
Dat deze stress veel gevolgen heeft gehad voor de heer T., met name, voor zijn geheugen;
Dat verzoeker een afspraak heeft met een arts in Brugge op 11.02.2021 zodat een arts hierover een mening kan geven;
Aangezien de Home Office in haar rapport dd 2018 onderstreept: [...]
Dat het zodoende zeer waarschijnlijk dat de heer T., in geval van terugkeer, zou worden opgepakt door de Soedanese veiligheidsdiensten;
Dat het past hem de vluchtelingenstatus te verlenen;
Aangezien de situatie in Kordofan zeer gevaarlijk is:
Dat men kon lezen op 7.1.2021 op het internet site van Dabanga, in een artikel genoemd: Protests against insecurity and violence in South Kordofan dat: [...]
Dat Reliefweb aangeeft dat: [...]*

*Aangezien in geval van terugkeer verzoeker een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van onmenselijke of vernederende behandeling gelet op de uitbraak van de Corona Virusepidemie.
Sinds december 2019 heeft de wereld te kampen met een Corona virus-epidemie.
Corona Virus, of Covid-19, is een zeer gevaarlijke en dodelijke ziekte, waarvoor er geen vaccin of specifieke medische behandeling bestaat.*

De kans op overlijden voor een persoon die besmet is met Covid-19 is groot.

Volgens de World health organization, zijn er op 17.5.2020 al meer dan 307.395 mensen gestorven aan Covid-19 (WHO, 17.5.2020, <https://covid19.who.int/>).

De WHO geeft aan dat men de volgende maatregelen moet nemen om de kans op infectie te verlagen : [...]

Dat het onmogelijk is om deze maatregelen na te leven in Soedan ;

Aangezien dat FOD Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking op 17.5.20 aangaf dat: [...]

De reisadviezen worden gegeven aan iedereen, niet alleen aan Belgen. Onderdanen van Soedan lopen evenveel risico op besmetting als anderen.

Terugkeer naar een land waar de epidemie zich met grote snelheid verspreid, en hele gemeenschappen uitroeit, waar dus het leven van alle burgers in gevaar is, is een onmenselijke en vernederende behandeling.

De situatie is zeer ernstig en reizen naar de getroffen landen wordt ten stelligste afgeraden.

Het reisadvies geldt niet alleen vanwege een verhoogd risico op besmetting, maar omdat de veiligheidssituatie voor de reiziger in het geding kan zijn. Hierbij kunt u denken aan: toegenomen sociale onrust, binnenlandse reisbeperkingen, gesloten grensovergangen, geannuleerde vluchten en mogelijk geen of een zeer beperkte toegang tot medische zorg.

Niet alleen de besmette mensen lopen risico door de epidemie. Ook andere burgers lopen gevaar, omwille van de economische ontwrichting die de ziekte met zich meebrengt in de getroffen gebieden.

De economie in de getroffen landen is totaal ontwricht door de epidemie

In de getroffen landen dreigt een voedselcrisis, nu de mobiliteit ernstig beperkt is. Bovendien is alle medische zorg in beslag genomen door de Corona-patiënten, met als gevolg dat mensen sterven van ziektes die verzorgd hadden kunnen worden.

Gelet op de huidige Corona virus-epidemie die woedt meent verzoekende partij dat haar de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend omdat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) Vreemdelingenwet gelet op het hoog risico besmet te geraken door het Corona-virus, het gebrek aan medische behandeling ervan en het hoge overlijdensrisico.

Het risico om besmet te raken met Corona is ernstig en actueel.

Het risico dient uiteraard niet 100% zeker te zijn. Verzoekende partij verwijst naar het arrest Salah Seekh, van het EHRM, waarin wordt gesteld dat "on the basis of the applicant's account and the information about the situation in the 'relatively unsafe' areas of Somalia for members of the Ashraf minority, it is foreseeable that upon his return the applicant will be exposed to treatment in breach of Article 3." (4 EHRM 11 januari 2007 (nr. 1948/04), Salah Sheekh tegen Nederland)

Levensbedreigende epidemie als grond voor subsidiaire bescherming

Subsidiaire bescherming is de bescherming die subsidiair aan de vluchtelingenstatus kan gegeven worden aan wie het risico loopt op ernstige schade in het land van herkomst.

Volgens artikel 2, sub e, van de kwalificatierichtlijn wordt verstaan onder: [...]

Het risico op ernstige schade, met name besmetting met Covid-19, staat buiten kijf. Dit blijkt uit hetgeen hierboven reeds is aangehaald.

Dit risico op ernstige schade geeft recht op subsidiaire bescherming.

Verzoeker verwijst naar het arrest Eljafaji t. Nederland, waarin met betrekking tot de subsidiaire bescherming wordt gesteld: [...]

Een ruime interpretatie van de criteria voor het verkrijgen van subsidiaire bescherming is noodzakelijk, om de bescherming die het EVRM biedt, te kunnen garanderen.

Ernstige schade omwille van een dodelijke epidemie kan dan ook geenszins uitgesloten worden van het recht op subsidiaire bescherming.

Iedere andere keuze zou een ongerechtvaardigde discriminatie tussen asielaanvragers invoeren met betrekking tot de bescherming waarvoor zij in aanmerking zouden komen. Dit zou als absurd resultaat hebben dat wie schade te lijden heeft veroorzaakt door oorlog en geweld wel, maar wie schade te lijden heeft van een dodelijke epidemie geen bescherming kan krijgen.

Aangezien subsidiaire bescherming juist in het leven geroepen is om te beschermen tegen willekeurig geweld en niet discriminatoire ernstige schade, is het niet logisch om hier opnieuw een "persoon", deze keer de actor en niet het slachtoffer, aan te willen toevoegen.

Dit zorgt ervoor dat er een nieuwe 'protection gap' wordt gecreëerd, waardoor mensen die wel ernstige schade te vrezen hebben en omwille van het verbod op refoulement niet uitgewezen kunnen worden, toch geen bescherming kunnen krijgen.

De bescherming zou met andere woorden afhangen van de vraag of de persoon al dan niet wordt bedreigd door een persoon of groep, maar niet zou afhangen van de mate waarin hij of zij risico loopt op ernstige schade.

Dit zou erop neerkomen te stellen dat de subsidiaire beschermingsstatus alleen strekt tot bescherming van personen die ernstige schade te lijden hebben veroorzaakt door personen, maar niet de bescherming tot doel heeft van andere slachtoffers van vergelijkbare, zelfs nog ergere, schade, indien de veroorzaker ervan geen persoon zou zijn.

Er bestaat een discriminatie, tussen mensen die bij terugkeer naar hun land van herkomst een ernstige vrees voor onmenselijke behandeling hebben, tussen de groep die 'iemand' vreest, en de mensen die evenzeer de vrees hebben voor onmenselijke behandeling etc maar waarvan het risico wordt veroorzaakt door een dodelijke epidemie.

Deze interpretatie is dus niet verzoenbaar met de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet, en het artikel 14 juncto 2 en 3 EVRM, omdat zij de bescherming die geboden wordt aan wie vreest voor een vernederende of onmenselijke behandeling of zijn leven in een ander land anders behandeld wordt, afhankelijk van wie deze vrees veroorzaakt.

Er bestaat een lacune in het Belgisch recht voor mensen die vrezen voor hun leven en fysieke integriteit in een derde land, maar wiens vrees wordt veroorzaakt door een niet fysieke persoon, maar zoals in casu door een ernstige en levensbedreigende epidemie.

Het Grondwettelijk Hof stelt: [...]

Het CGVS dient dus een grondwetsconforme en dus niet discriminatoire interpretatie te geven van het recht op subsidiaire bescherming, en kan dus geen rekening houden met de uitsluiting van bescherming aan mensen die te vrezen hebben voor onmenselijke behandeling niet veroorzaakt door een persoon.

Een discriminatie is het bestaan van een verschillende behandeling (het recht krijgen op bescherming versus geen recht op bescherming) zonder dat daarvoor een objectieve en redelijke rechvaardiging is.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de Mens: [...]

Verskillende groepen vreemdelingen op een andere manier behandelen, kan maar indien het verschil in behandeling gerechtvaardigd wordt op een objectieve en redelijke manier. Bovendien moet de verschillende behandeling een legitiem doel dienen en onderworpen worden aan een proportionaliteitstoets.

In casu is de discriminatie tussen de vervolgte door een staat/persoon en degene bedreigd door een ernstige en dodelijke epidemie, niet gerechtvaardigd op objectieve en redelijke wijze.

Ook de proportionaliteitstoets toont de onredelijkheid van de situatie aan. De ene krijgt een verblijfsvergunning. De tweede dient terug te keren naar het land waar hij of zij voor leven en fysieke integriteit vreest.

Het is niet duidelijk met welk doel deze discriminatie bestaat, laat staan dat dit doel legitiem zou zijn.

Verbod op refoulement bij risico op schending van artikel 3 EVRM

Het verbod op refoulement is de hoeksteen van het internationaal vluchtelingenrecht.

Artikel 3 EVRM verbiedt foltering en vernederende of onmenselijke behandeling. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft dit artikel geïnterpreteerd als een bevestiging van het nonrefoulement-beginsel, dat bepaalt dat wie risico loopt op schending artikel 3 EVRM in het land van herkomst, niet teruggestuurd kan worden. In de zaak Mamutkulov e.a. tegen Turkije bijvoorbeeld, stelt het Hof dat de uitwijzing van vreemdelingen naar landen waar er een reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling strijdig is met artikel 3 EVRM. In het Soeringarrest van 7 juli 1989 zegt het Hof dat het nagaan of er gevaar voor onmenselijke behandeling zal zijn in het land waarnaar men uitwijst steeds moet gebeuren en niet slechts bij uitzonderlijke omstandigheden.

Het artikel 3 EVRM biedt een absolute bescherming tegen een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook als die onmenselijke of vernederende behandeling erin zou bestaan om gedwongen te worden blootgesteld aan een grote kans op besmetting met een dodelijke ziekte.

Om het non-refoulementbeginsel te kunnen naleven is een grondig onderzoek nodig van elke zaak.

In casu dient vastgesteld te worden dat terugkeer naar Soedan, verzoekende partij zal blootstellen aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 EVRM, omdat hij een groot risico loopt om besmet te raken met het Corona virus.

De epidemie is lang van onder controle en roeit op dit moment hele gemeenschappen uit.

Het niet toekennen van bescherming aan onderdanen van Soedan zolang de epidemie woedt, is in strijd met artikel 78 van het Handvest van de Europese Unie.

Dit artikel bepaalt: [...]

Het UNHCR stelt: [...]"

2.2. Middels een aanvullende nota brengt verzoeker ter zitting de volgende bijkomende stukken bij:

- 1. Een ID-kaart Officier van de Gemeenschappelijke Geïntegreerde Eenheid (SPLA) van zijn vader, rang kapitein, afgeleverd op 1 januari 2020;
- 2. Conversatie via WhatsApp inzake toesturen van de kaart;
- 3. Foto's van zijn vader in uniform;
- 4. Attest van 9 april 2021 dat bevestigt dat verzoekers vader inwoner is van Kafina;
- 5. Medisch attest van 3 februari 2017 inzake verzoekers moeder dat zij opgevolgd wordt in Katcha;
- 6. Kaart van Zuid-Kordofan die aantoont dat Katcha naast Kafina ligt;
- 7. Bevestiging afspraak met psychiater.

Verzoeker voert aan dat verweerder de "vermeende banden met de SPLM/A-N en het feit dat de vader van verzoeker officier is niet verder onderzocht" en dat hij met deze stukken de recente verblijfplaats van zijn familie aantoont.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

5. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

6. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

7. Verzoeker verwijst naar landeninformatie inzake de situatie in Kordofan. Verzoeker verwijst tevens uitgebreid naar de implicaties van de Coronavirusepidemie.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees of dit risico reëel is. De vrees en het risico dienen immers ook steeds te worden getoetst aan objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband deze vrees *in concreto* aannemelijk te maken.

Te dezen blijkt dat verzoeker geen concrete elementen aanvoert ter ontkrachting van de omstandige motivering die stelt:

- het loutere feit te behoren tot een niet-Arabisch/Afrikaanse etnie afkomstig uit de Two Areas is onvoldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van de Vluchtelingenconventie of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet,
- verzoekers voorgehouden levensomstandigheden in Khartoem zijn niet aannemelijk omdat (i) niet geloofwaardig is dat hij geen familie heeft in Khartoem, (ii) verzoeker niet uitzocht wie contact heeft met bewoners van het dorp Kafina om zo informatie te bekomen over zijn eigen familie, (iii) verzoekers verklaringen omtrent de verblijfplaats van zijn familie niet eenduidig zijn, (iv) er tegenstrijdige en inconsistente verklaringen zijn omtrent het gezin waar hij beweerdelijk ongeveer drie jaar bij inwoonde, (v) hij met de mensen in de wijk Hamla nooit gesproken heeft over zijn stam Kafina Al-Goos hoewel er in zijn wijk ook stamleden wonen,
- verzoekers voorgehouden rekrutering door het Sudanese leger is niet aannemelijk,
- verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij een vrees voor vervolging heeft omwille van zijn etnische afkomst,
- verzoeker is niet afkomstig uit een conflictgebied in Soedan aangezien hij Zuid-Kordofan in 2011 verliet en zich in Khartoem vestigde.

De (niet gestaafde) verwijzing naar geheugenproblemen is niet dienstig inzake de voorstaande vaststellingen aangezien het elementen betreffen uit zijn directe leefomgeving waarvan aangenomen kan worden dat ze in het geheugen zijn gegrift.

De door verzoeker bijgebrachte informatie vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

8. De ter zitting bijgebrachte stukken kunnen verzoekers relaas evenmin op nuttige wijze ondersteunen.

Inzake deze stukken stelt de Raad vast:

- stuk 1, een ID-kaart Officier van zijn vader, rang kapitein, afgeleverd op 1 januari 2020: (i) de vermelde naam is T. K. M. terwijl verzoeker zijn vader Z. T. genaamd is volgens de “*verklaring DVZ*” (punt 13) van oktober 2018 (ii) verzoekers vader wordt volgens de recto-zijde van de kaart omschreven als behorend tot de christelijke religie terwijl verzoeker moslim is en hij nergens melding maakte van een andere geloofsovertuiging van zijn vader, (iii) de versozijde van de kaart bevat onaannemelijke schrijffouten (“*Offiesrs*”) en nutteloze instructies zoals het aangeven van verlies en het tonen van de ID-kaart wanneer nodig;
- stuk 2, de conversatie via WhatsApp inzake toesturen van de kaart: dit stuk is niet vergezeld van een krachtens artikel 8 PR RvV voorgeschreven vertaling en wordt derhalve niet in overweging genomen;

- stuk 3, foto's van zijn vader in uniform: dit betreffen foto's van een persoon waarvan niet afgeleid kan worden dat het daadwerkelijk verzoekers vader betreft, hetgeen des te meer klemmt omdat verzoeker bij verweerder verklaart (gehoor 6 juli 2020, p. 15) dat het uniform van zijn vader drie sterren op de schouder heeft terwijl op de foto's geen sterren op de schouders te ontwaren zijn;
- stuk 4, een attest van 9 april 2021 dat bevestigt dat verzoekers vader inwoner is van Kafina: dit betreft een handgeschreven verklaring, bijgebracht in kopie zodat er wegens mogelijk knip- en plakwerk geen authenticiteitswaarde kan aan worden verleend, en die door eender wie op eender welk stuk papier kan worden geschreven;
- stuk 5, medisch attest van 3 februari 2017 inzake verzoekers moeder dat zij medisch opgevolgd wordt in Katcha: dit betreft blijkens de vertaling van het in kopie bijgebrachte stuk een handgeschreven voorschrift voor drie medicijnen waarvan voor elk medicijn één tablet werd voorgeschreven, te dezen valt niet in te zien op welke wijze dit document kan verbonden worden met verzoekers moeder waarbij (i) het tevens niet aannemelijk is dat een voorschrift voor drie tabletten medicatie in 2017 in 2021 nog wordt teruggevonden, (ii) op generlei wijze wordt aangetoond dat de plaats van afgifte van het attest daadwerkelijk de verblijfplaats van verzoekers moeder zou kunnen staven, (iii) verzoeker zijn moeder blijkens de "Verklaring DVZ" benoemde als A. A. (punt 13) terwijl het attest op naam is van A. Q. T.;
- stuk 6, de kaart van Zuid-Kordofan die aantoonst dat Katcha naast Kafina ligt, is niet dienstig aangezien het bijbrengen van deze kaart niet vermag aan te tonen dat verzoeker, de voorstaande vaststellingen mede in acht genomen, daadwerkelijk van die regio afkomstig is;
- stuk 7, de bevestiging afspraak met psychiater, blijkt een documentje te zijn voor een afspraak met een zekere Petra van TEJO (therapeuten voor jongeren) op "24 maart" hetgeen bezwaarlijk aanzien kan worden als de bevestiging van een afspraak met een psychiater en waarbij een afspraak in het kader van vermeende psychologische problemen evenmin de teloorgegane geloofwaardigheid kan herstellen.

9. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

10. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus verwijst verzoeker naar de gevolgen van de Covid 19 pandemie.

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker kan dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt evenmin een element aan inzake de mogelijke toepassing van artikel 48/4, § 2, c).

In de mate dat verzoeker verwijst naar de Covid 19 pandemie dient te worden verwezen naar het arrest van het Hof van Justitie (HvJ 18 december 2014, *M'Bodj*, nr. C-542/13, nr. 35 - 36) waarin wordt gesteld:

"In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst.

Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen." (de Raad onderlijnt)

Te dezen blijkt dat verzoeker niet concreet kan maken dat derden gedragingen (zullen) stellen die ertoe leiden dat hem opzettelijk medische zorg zou worden geweigerd ingeval van een besmetting ingevolge de Covid 19- pandemie.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend eenentwintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS